

богатствата на найцвѣтущитѣ народы. Великійтъ царь Сезостръ, който не можй никогы да гы навье по море, доста са помжчи да гы навье по сухо, съ войскытъ си който бѣхж завоевали сичкїя Истоки; той ни наложи дань която ный малко време плацахмы. Финикїянытъ намѣрвахж себе си доста богаты и доста силны цото да не теглїхтъ тѣрпѣливо игото на робството; ный си зехмы пакъ свободата. Смъртьта не остави Сезостриса да свърши войната срѣщу насъ. Наистинна ный много повече са бояхмы отъ мждростьта му нежели отъ силата му: но като минж властьта му въ рждѣтъ на сына му, който немаше негова умъ, ный разумѣхмы че нема вече цо да са боимъ. И дѣйствиелно, Египтянытъ, намѣсто да нападижтъ на нашата страна съ оржжіе въ ржка, за да ны покорїжтъ еще единъ пжтъ, намѣрихж са принудены да ны повикать на помощъ за да гы отървемъ отъ нечестивыя имъ и зълъ царь. Ный станхмы тѣхны освободители. Каква слава са прилага на свободата и на богатството на Финикїянытъ!

„Но когато ный освободявамы другытъ, ный самы смы роботы. Пази са, о Телѣмахе, за да не паднешъ въ рждѣтъ на Пигмалїона, нація царь: той патопи жестокытъ си рждѣ въ кръвьта на Сихея, мжжа на Дидона, своята сестра. Дидона, пълна отъ желанїе да си отмести отърва са отъ Тиръ съ много кораби. Поголѣмата часть отъ тѣзи, който обычаж добродѣтельта и свободата, я послѣдовахж: тя основа на брѣга на Африка единъ великолѣпенъ градъ нареченъ Картагенъ. Пигмалїонъ, мжченъ отъ ненасытната жѣда за богатството, става отъ день на день поничтоженъ и умраженъ на поданицытъ си. Престжпленїе е въ Тиръ да има нѣкой много богатства: сребролюбїето го прави недовѣрчивъ, подозрителенъ, жестокъ; той преслѣдува богатытъ, и са бои отъ сырмасытъ.

„Еще поголѣмо престжпленїе е въ Тиръ да е нѣкой добродѣтеленъ; защото Пигмалїонъ предполага че добрытъ чловѣцы не можтъ да тѣрпїхтъ неговытъ неправды и безсрамности: добродѣтельта го осжжда; той са сьрди и гнѣви срѣщо нея. Сичко го движи, безпокои и гризе; бои са отъ сѣнката си, и не спи денъ ни нощѣ. Боговетъ за да го омаїжтъ, трупать го съ богатства